

JOHN BOYNE

ÇİZGİLİ PİJAMALI ÇOCUK'UN DEVAMI

A R T I K

H İ Ç B İ R Y E R

E V D E Ğ İ L

Türkçeleştiren:
Olca Mağden

Delü

John Boyne

1971 yılında İrlanda'nın Dublin kentinde dünyaya gelen John Boyne, Dublin Trinity Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Yazarın 2006 yılında yayımladığı ve Nazi toplama kampları gerçeğini iki çocuğun gözünden anlattığı romanı *Çizgili Pijamalı Çocuk*, Miramax tarafından sinemaya uyarlanarak pek çok ödül aldı. Tüm dünyada milyonlarca satan kitap İrlanda listelerinde 80 hafta bir numarada kalarak büyük bir rekora imza attı ve *New York Times*'in çok satanlar listesinin de zirvesine yükseldi. Yetişkin edebiyatı alanında da ürünler veren Boyne, çalışmalarına Dublin'de devam etmektedir.

Delidolu Yayınları'ndan Çıkan Kitapları:

Romanovlar'ın Son Evi (roman)

Asker Doğmayanlar (roman)

Gökyüzüne Uzanan Merdiven (roman)

Artık Hiçbir Yer Ev Değil (roman)

Olca Mağden

2011 yılından bu yana çeşitli yayınevlerinde editörlüğün yanı sıra telif hakları yöneticisi olarak görev aldı. Bu arada birçok Almanca, İngilizce ve Fransızca kitabın çevirisine imza attı. Pek çok dergi ve gazete ekinde kitap eleştirileri ile edebiyat ve yayıncılık dünyası üzerine yazıları yayımlandı. *Kırılan Saatin Hiç de Hüzünlü Olmayan Hikâyesi ya da Uzakda Nasıl Çay İçilir?*, *Bozulan Fenerin Biraz Hüzünlü Hikâyesi ya da Aşk Tutması* ve *Yırtılan Fotoğrafın Epey Hüzünlü Hikâyesi ya da Dondurmadaki Anneanne* isimli kitapların da yazarı.

ARTIK HİÇBİR YER EV DEĞİL

© 2022, Tudem Yayın Grubu

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2022, John Boyne

İlk baskı 2022 yılında, İngiltere’de *All the Broken Places* adıyla Transworld Publishers’ın bir alt markası olan Doubleday tarafından gerçekleştirilmiştir. Transworld Publishers, Penguin Random House şirketler grubunun bir altmarkasıdır.

Bu kitabın telif hakları William Morris Endeavor Entertainment ile anlaşmalı olarak AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: John Boyne

TÜRKÇELEŞTİREN: Olcay Mağden

EDİTÖR: Ayşegül Utku Günaydın

DÜZELTİ: Ümit Mutlu

SON OKUMA: İzel Sena Güner

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2022 (10.000 adet)

ISBN: 978-625-7314-69-5

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

JOHN BOYNE
ARTIK HIÇBİR YER
EV DEĞİL

Markus Zusak...

BİRİNCİ KISIM
ŞEYTANIN KIZI
LONDRA 2022 / PARİS 1946

Voltaire'in dediği gibi her insan, yapmadığı tüm iyiliklerden suçluysa o hâlde ben koca bir ömrü, yaşanan tüm kötülükler karşısında masum olduğuma kendimi ikna etmeye çalışarak geçirmişim demektir. Onlarca yıl kendimi geçmişimden sürgün etmek ve tarihsel hafıza kaybının kurbanı olarak görmek, suç ortaklığından aklanmanın, suçlamalardan beraat etmenin iyi bir yoluydu.

Öyle ya da böyle doksan iki yıla yayılmış ömrümün son hikâyesi falçata kadar önemsiz bir şeyle başlayıp sona eriyor. Evdeki falçatam birkaç gün önce kırılmıştı ve mutfak çekmecesinde bulunması gereken işe yarar bir alet olduğunu düşündüğümden yeni bir tane almak için mahalledeki hırdavatçının yolunu tuttum. Döndüğümde beni bekleyen bir mektupla karşılaştım, emlakçıdan geliyordu; Winterville Court bölgesinin tüm sakinlerine gönderilmiş mektupla bire bir aynıydı ve kibar bir dille hepimizi, alt katımdaki dairenin satılığa çıkarıldığı hakkında bilgilendiriyordu. Önceki sahibi Bay Richardson bir numaralı dairede neredeyse otuz yıl yaşamıştı ama Noel'den hemen önce ölmüş, evi öylece boş kalmıştı. Bildiğim kadarıyla New York'ta konuşma terapisti olarak çalışan kızının Londra'ya dönme gibi bir planı yoktu. Bu yüzden ben de çok geçmeden apartmanın girişinde yabancıнын biriyle konuşmak zorunda kalacağım, hatta belki de onun hayatına ilgi duyuyormuş gibi görünmem ya da kendi hayatımla ilgili ufak tefek ayrıntılar vermem gerekeceği gerçeğiyle barışmıştım.

Bay Richardson ve ben, 2008 yılından beri birbirimize tek kelime bile etmemiş, böylece müthiş bir komşuluk ilişkisinin keyfini sürmüştük. Alt kattaki daireye taşındığı ilk yıllar aramız iyiydi, kendisi kocam Edgar ile satranç oynamak için ara sıra bize gelirdi, ancak yine de onunla aramızdaki ilişki formaliteden öteye geçemedi. Bana her zaman “Bayan Fernsby” diye hitap eder, ben de ona “Bay Richardson” diye seslenirdim. Onun dairesine en son, Edgar’ın ölümünden dört ay sonra, beni akşam yemeğine davet ettiğinde ayak basmış, geri çevirdiğim bir aşk teklifiyle karşı karşıya kalmıştım. Bu reddedilmeyi pek de iyi karşıladığı söylenemezdi ve bundan böyle biz de aynı binayı paylaşan iki yabancıya dönüşmüştük.

Gerçi Mayfair’daki konutumdan daire diye bahsetmek, Kraliçe’nin hafta sonu kaçamak yaptığı Windsor Kalesi’ne sığınak demeye benziyor. Zemin katta bir, diğer iki katta ikişer olmak üzere toplam beş dairenin hepsi de Londra’nın yüz kırk metrekaarelik birinci sınıf gayrimenkullerindedir. Üç yatak odası, iki banyosu ve bir tuvaleti olan Hyde Park manzaralı bu evlerin iki ila üç milyon pound ettiği konusunda güvenilir bir kaynak tarafından bilgilendirildim. Biz evlendikten kısa süre sonra Edgar’a hiç evlenmemiş teyzesinden beklenmedik, yüksek meblağda miras kaldı. Edgar, Londra’nın merkezinden uzakta, daha sakin bir bölgeye taşınmayı tercih etse de ben kendi çapımda bir araştırma yapmıştım ve sonunda özellikle Mayfair’de ve bu dairede yaşamaya karar vermiştim. Dairenin fiyatı karşılayabileceğimiz çok üstündeydi, ancak günün birinde hiç hesapta yokken, tıpkı bir mucize, *deus ex machina* gibi, Belinda teyze hayatını kaybetti ve her şey değişti. Edgar’a neden ille de burada yaşamak için ölüp bittiğimi anlatmayı kafama koymuştum ama nedense bunu hiç yapamadım ve şimdi buna çok pişmanım.

Kocam çocukları çok severdi ama ben sadece tek çocuk doğurmayı kabul ettim ve 1961 yılında oğlumuz Caden doğdu. Yakın zamanda mülkün değeri artınca Caden bana onu satmamı ve semtin

daha ucuz kısmında daha küçük bir ev satın almamı önermişti, ama sanırım bunun sebebi yüz yaşına kadar yaşamamdan endişelenmesi ve hâlâ gençken mirasından payına düşen paranın keyfini çıkarmak istemesiydi. Üç kez evlenmiş, şimdi de dördüncüyle nişanlanmıştı; artık oğlumun hayatına giren kadınlarla tanışmayı bırakmıştım. Tanır tanımaz onları hayatından çıkarıyor, yerine yenisini yerleştiriyordu ve tıpkı yeni bir çamaşır makinesi ya da televizyon alındığında yapıldığı gibi, her birinin huyunu suyunu öğrenmek için zaman ayırması gerekiyordu. Çocukken arkadaşlarına da aynı acımasızlıkla davranırdı. Onunla sık sık telefonda konuşuyoruz ve iki haftada bir bana akşam yemeğine gelse de o henüz dokuz yaşındayken bir yıl boyunca onun yanında olamadığım için zarar görmüş, karmaşık bir ilişkimiz vardı. Mesele şu ki, ben çocukların yanında kendimi hiçbir zaman rahat hissetmedim ve özellikle küçük oğlanlarla zor baş edildiğini düşünüyorum.

Yeni komşuyla ilgili çekincem onun gereksiz gürültü çıkarma ihtimali değildi; bu daireler çok iyi yalıtılmıştı, sağda solda birkaç zayıf noktası olsa da yıllar içinde Bay Richardson'ın tavanından yükselen tuhaf seslere alışmıştım. Daha çok, düzenli dünyanın altüst olabileceği gerçeği zoruma gidiyordu. Oraya, üst katında yaşayan kadın hakkında hiçbir şey bilmek istemeyen birinin taşınmasını umuyordum. Kimbilir, belki de evden nadiren çıkan ve her sabah yardımcısı tarafından ziyaret edilen hasta bir ihtiyar olabilirdi bu kişi ya da cuma öğleden sonraları, hafta sonu kaldığı eve giden ve pazarları geç saatte dönen, zamanının geri kalanını ise ofiste veya sporda geçiren genç bir çalışan. Kariyeri 80'lerde zirve yapmış ünlü bir pop müzisyeninin, tam da emekliliğe uygun bir yer olarak daireyle ilgilendiği dedikodusu yayılmış olsa da neyse ki devamı gelmedi.

Emlakçı ne zaman yanında daireyi gezmek isteyen bir müşteriy-le binanın dışında belirse perdelerimi hızla çeker, olası komşularım

hakkında notlar alırdım. Bir keresinde yetmişlerinin başında, umut vadeden ve usul usul konuşan bir karı koca gelmişti; el ele tutuşup apartmanda evcil hayvana izin olup olmadığını sormuşlardı, merdiven boşluğundan kulak kabartmıştım, izin verilmediğini duyunca sanki hayal kırıklığına uğramışlardı. Bunun dışında kıyafetlerinin berbatlığına ve kendilerinin darmadağınık hâllerine bakılırsa müthiş zengin görünen, otuzlarında eşcinsel bir çift gelmiş, ancak bu “mekânın” onlara muhtemelen biraz küçük geleceğini ve kendilerini evin “ruhuna” ait hissetmediklerini söylemişlerdi. Bir de Steven adında birinin yüksek tavanlara bayılacağını söylemek dışında beklentileriyle ilgili başka hiçbir ipucu vermeyen, yalın yüz hatlarına sahip genç bir kadın vardı. Doğal olarak umudum geylerden yanaydı; genelde iyi komşu olurlardı ve çocuk sahibi olma ihtimalleri çok azdı, ancak daireyle en az ilgilenenler de onlardı.

Derken, birkaç hafta sonra, emlakçı yeni müşteriler getirmeyi bıraktı, satılık ilanı internetten kalktı; sanırım anlaşmaya varılmıştı. İstesem de istemesem de günün birinde apartmanın dışına bir nakliye kamyonu yanaşacak ve biri ya da birileri, dış kapıya anahtarı geçirip alt katımdaki daireye yerleşecekti.

Ah, bu beni nasıl da korkutuyordu!

Annem ve ben Almanya'dan 1946 yılının başında kaçabildik, savaşın bitiminden ancak birkaç ay sonra, artık Berlin'den geriye ne kaldıysa onları arkamızda bırakıp Paris'ten geriye kalanlara doğru gidiyorduk. On beş yaşındaydım ve hayata dair pek bilgim yoktu, hâlâ Mihver güçlerinin yenildiği gerçeğiyle baş etmeye çalışıyordum. Babam ırkımızın genetik üstünlüğünü ve Führer'in bir askerî stratejist olarak kıyas götürmez becerilerini büyük bir özgüvenle anlatırdı, zafere her daim garanti gözüyle bakılıyordu. Ancak şimdi nasıl olduysa kaybetmiştik.

Kıta boyunca yaklaşık bin iki yüz kilometrelik yolculuk geleceğe dair pek de iyimser bir hava yaratmadı. Geride bıraktığımız şehirlerde son yıllarda yaşanan yıkımın izi vardı, istasyonlarda ve vagonlarda rastladığım insanların yüzleri savaş sona erdiği için mutlu görünmüyor, daha çok etkilerinden ötürü dehşete düşmüş gibi duruyordu. Tükenmişlik hissi her yana hâkimdi; Avrupa'nın 1938'deki hâline geri dönemeyeceği, tamamının tıpkı sakinlerinin ruhları gibi yeniden inşa edilmesi gerektiği fikri giderek daha da yerleşiyordu.

Doğduğum şehir, neredeyse tamamen yerle bir olmuş, ganimetleri de dört kazanan arasında paylaştırılmıştı. Almanya'dan güvenli bir şekilde ayrılmamızı sağlayacak sahte belgeler hazırlanana kadar kendimizi koruyabilmek için evleri hâlâ yıkılmamış olan birkaç yandaşın bodrumunda kaldık. Pasaportlarımızdaki soyadlarımızın yerinde artık Guéymard yazıyordu, kulağa mümkün olduğunca gerçekçi

gelmesi için telaffuzunu defalarca tekrar ettim. Annem artık büyükan-nemin adını, Nathalie ismini taşıyordu, bense Gretel olarak kaldım.

Her geçen gün kamplarda olan bitenlere dair yeni ayrıntılar gün-yüzüne çıkıyordu ve babamın adı en berbat nitelikteki suçlarla bir-likte anılıyordu. Kimse bizim de en az onun kadar suçlu olduğumu-zu iddia etmese de annem yetkililere teslim olmamızın bizim için felaket anlamına geleceğini düşünüyordu. Aynı fikirdeydim, ben de onun gibi korkuyordum, yine de birilerinin beni bu vahşetin ortağı sayabileceği düşüncesi dehşete kapılmama sebep olmuştu. Onuncu yaş günümünden beri *Jungmädelsbund*¹ üyesi olduğum doğrudu ama Almanya'daki her genç kız öyleydi. Sonuçta bu bir zorunluluktu, tıpkı on yaşındaki oğlan çocuklarının *Deutsches Jungvolk*² un² bir parçası olmaları gerektiği gibi. Hem zaten partinin ideolojisini benimsemek-ten çok arkadaşlarımla düzenli olarak spor yapmakla ilgileniyordum. Ne de olsa tel örgülerin ötesine yalnızca bir kez geçmiştim, o da ba-bam beni çalışmalarını gözlemek için kampa getirdiğindeydi. Kendi kendime, bunun dışında sadece bir seyirci sayıldığımı söyledim, vic-danım rahattı ama çok geçmeden tanık olduğum olaylara sağladığım katkıyı sorgulamaya başlamıştım.

Tren Fransa'ya girdiğinde aksanlarımızın bizi ele vereceğinden en-dişelenmiştim. 1940 yılında yaşadıkları beklenmedik teslimiyetin ar-dından kısa bir süre önce özgürlüklerine kavuşan Fransız vatandaşları-nın, bizim gibi konuşanlara karşı saldırgan bir tutum sergileyeceklerini düşündüm. Uzun sürecek bir konaklama için fazlasıyla yetecek mik-tarda paramızın olduğunu göstermemize rağmen beş ayrı pansiyondan geri çevrilmemiz ve kaba ev sahipleri tarafından kapıların yüzümüze çarpılması bu endişemde haklı olduğumu kanıtlıyordu. Yaşayacak bir yer bulmamız Vendôme Meydanı'ndaki bir kadın sayesinde oldu; bize

1 Alman Genç Kızlar Birliği: 10-14 yaş arası kızlar için kurulmuş olan Nazi gençlik kolu. [E.N.]

2 Alman Gençliği: 10-14 yaş arası erkekler için kurulmuş olan Nazi gençlik kolu. [E.N.]

acımış ve yakınlardaki bir misafirhanenin adresini vermişti. Söylediğine göre orada Almanlara karşı ayrımcılık yapılmıyordu. O kadın olmasaydı sokakta kalan en zengin yoksullar olup çıkardık.

Kiraladığımız oda, Île de la Cité'nin doğusundaydı ve orada geçirdiğimiz ilk günlerde evden pek uzaklaşmak istemiyordum. Kendimi Sully ve Neuf köprüleri arasında sonsuz kez ileri geri gitmekle sınırlamıştım; köprüleri aşıp bilinmeyen topraklara varmaktan korkuyordum. Bazen aklıma kâşif olmaya can atan kardeşim ve bu yabancı sokakları keşfetmekten ne büyük bir mutluluk duyacağı gelirdi ama bu anlarda onun hatırasını kafamdan çabucak atardım.

Annem ve ben artık iki aydır Île'de yaşıyorduk ki yeşilliğiyle bana kendimi Cennet'e düşmüş gibi hissettiren Lüksemburg Bahçesi'ne gitmek için gereken cesareti toplayabildim. Diğer tarafa varıp da çorak, ıssız doğasıyla karşılaştığımda bunun çok büyük bir çelişki olduğunu düşündüm. Bu tarafta insan yaşamın parfümünü içine çekiyordu, oradaysa ölümün pis kokusuyla boğuluyordu. Şaşkınlık içinde saraydan Medici Çeşmesi'ne, oradan da havuza doğru yürüdüm ama tahtadan yaptıkları kayıkları suya koyan çocukları ve hafif bir esintinin bu oyuncak gemileri karşı tarafta duran arkadaşlarına götürdüğünü görünce geri döndüm. Kahkahaları ve heyecan dolu sohbetleri, tek bir kıtanın nasıl aynı anda böylesi bir güzelliğe ve çirkinliğe ev sahipliği yapabildiğini anlamakta güçlük çektiğim o tanıdık sessiz gerginliğin ardından kulağa üzücü bir müzik gibi geliyordu.

Bir öğleden sonra, içinde koca demir bilyelerin durduğu oyun alanının yakınlardaki bir bankta güneşten kaçınmaya çalışırken kendimi ağlarken buldum. Benden olsa olsa iki yaş büyük, yakışıklı bir oğlan endişeli bir ifadeyle yanıma yanaştı ve neyim olduğunu sordu. Başımı ona doğru kaldırdım ve o an içimde hevesli bir kıpırtı hissettim; bana sarılmasına ya da başımı omzuna yaslamama izin vermesine ihtiyacım vardı. Ancak konuşmaya başladığımda şu eski, kalıplaşmış cümleleri sıralamaktan öteye geçemedim, ayrıca Alman

aksanım, henüz oturmamış Fransızcamı bastırdı. Bunun üzerine oğlan bir adım geri çekildi, ırkıma karşı hissettiği tüm öfkeyi içinde toplayarak yürüyüp gitmeden ve suratıma vahşice tükürmeden önce apaçık bir küçümsemeyle bana baktı. Tuhaf şekilde bu hareketleri, fiziksel temasa dair açlığını dindirmek yerine artırdı. Yanaklarımdaki yaşları silip peşinden koştum, onu kolundan yakalayıp isterse beni ağaçlık bir alana götürebileceğini, sapa bir yerde bana ne isterse yapabileceğini söyledim.

“İstersen canımı yakabilirsin,” diye fışıldadım, gözlerimi kapayarak. Bana sıkı bir tokat patlattığını, yumruğunu mideme geçirdiğini, burnumu kırdığını hayal ediyordum.

“Ne diye böyle bir şey istiyorsun?” diye sordu; sesindeki huysuzluktan güzelliğini örten bir masumiyet yayılıyordu.

“Böylece yaşadığımı anlarım.”

Aynı anda hem uyarılmış hem de iğrenmiş gibi duruyordu. Kafasını işaret ettiğim koruluğa çevirmeden önce birilerinin bizi izleyip izlemediğini görmek için etrafına bakındı. Dudaklarını yalayarak göğüslerimin kabartısına baktı ama onun elini tuttuğumda dokuşumu bir hakaret gibi algılayıp geri çekildi, *une putain*, bir orospu olduğumu söyledi. Sonra da Guynemer Sokağı'na doğru koşarak gözden kayboldu.

Havanın güzel olduğu günlerde sabahın ilk saatlerinden itibaren sokaklarda dolaşmaya başladım, misafirhaneye geri döndüğümde annem çoktan neler yaptığımı sormayacak kadar sarhoş olurdu. Eski yaşamında onu tanımlayan zarafet giderek azalmaya başlamıştı ama hâlâ çok güzel bir kadındı. Acaba yeni bir koca, bizimle ilgilenebilecek bir sevgili bulur mu, diye merak ederdim, ne var ki onun aradığı dostluk ya da aşk değildi, tek istediği bardan bara dolanırken kendi düşünceleriyle baş başa kalmaktı. Sessiz bir alkolikti, karanlık bir köşede, şarap şişelerinin gerisinde oturan tiplerdendi; sokağa atılmasına sebep olabilecek en ufak bir soruna bile yol açmamaya

dikkat ederek ahşap masalardaki görünmez izlerin üstünü kazırdı. Bir keresinde güneş Boulogne Ormanı'nın üzerinde batarken yollarımız kesişmiş, sarsak adımlarla yanıma yanaşıp kolumu tutmuş ve bana saati sormuştu. Karşısındakinin kendi kızı olduğunun farkında değildi. Cevap verdiğimde rahatlayarak gülümsedi –hava kararmak üzereydi, ama barların kapanması için daha epey bir vakit vardı– ve Île'i noktalarla işaretleyen baştan çıkarıcı parlak ışıklara doğru yoluna devam etti. Merak ediyordum da, acaba tamamen ortadan kaybolduysaydım varlığımı, bir zamanlar beni doğurduğunu unutmuydu?

Aynı yatakta yatıyorduk, sabahları onun yanında uyanmaktan ve nefesini zehirleyen, içine uyku sızmış likör kokusunu solumaktan nefret ediyordum. Gözlerini açtığında bir anlığına şaşkınlıkla otururdu, derken hatıralar geri gelir ve kendini yeniden o hoşgörölü unutuşun kollarına bırakmak için gözlerini kapardı. Günışığının hain nezaketsizliğini nihayet kabul edip de örtülerin altından çıkmaya karar verdiğinde, üzerine bir elbise geçirip dışarı yollanmadan önce lavaboda kendini gelişi güzel temizlerdi; bir önceki, ondan önceki ve hatta ondan da önceki günün tekrarını yaşamaktan dolayı memnundu.

Paramızı ve değerli eşyalarımızı dolabın arkasına yerleştirdiği eski bir çantada saklardı, küçük servetimizin her geçen gün azalışını izliyordum. Aslına bakılırsa rahat sayılırdık –sıkı yandaşlar bunu görmüştü– ancak ne zaman şehrin daha ucuz taraflarından birinde kendimize ait küçük bir daire kiralamayı önersem annem başını sallayarak konaklama için fazla para harcamayı hep reddetti. Görünen o ki, artık hayatına dair daha basit bir planı vardı; kâbusları içerek uzaklaştırdığı, uyuyacak bir yatağı ve mideye indirecek bir şişesi olduğu sürece hiçbir şeye aldırış etmemek. Hayattaki ilk yıllarımı kucağında geçirdiğim, film yıldızları gibi bir yaşam sürmüş, en yeni saç modellerini ve en zarif kıyafetleri taşımış gösterişli sosyete hanımından ne kadar da uzaktı.

Bu iki kadın birbirinden daha farklı olamazdı ve her ikisi de diğerini hor görüyordu.

Salı sabahları üç numaralı dairede oturan komşum Heidi Hargrave’i ziyaret etmek için koridorun karşısına geçiyorum. Heidi bu yılın sonuna doğru altmış dokuz yaşına basacak. Biyolojik anne babasını hiç tanımadığı ve doğar doğmaz evlatlık verildiği düşünüldüğünde doğum gününün Meryem Ana’nın lekesiz gebeliğinin kutlandığı bayrama denk gelmesi epey manidar. Heidi, Winterville Court’un tüm hayatını burada geçirmiş tek sakiniydi, doğumhaneden doğruca Mayfair’e getirilmiş ve onun için bir oyun bahçesi olan Hyde Park’ta büyümüştü. Henüz bir yenyetmeyken hamile kaldı ve hiç evlenmedi; vefat ettiklerinde kendisini evlat edinen anne babasının mirasını devraldı.

Yirmi üç yaş küçük olmasına rağmen bedensel ve zihinsel açıdan benden çok daha hantal sayılır. Gerçi otuz yıl boyunca Londra Maratonu’na katıldı ama sol topuğunda ortaya çıkan *plantar fasit* rahatsızlığı sebebiyle geceleri atel takması ve düzenli aralıklarla steroid iğnesi vurulması gerekince koşmayı bırakmak zorunda kaldı. Böylesine hareketli bir kadın için müthiş bir darbeydi. Kimbilir, belki akli melekelerinin yavaş yavaş azalmasının sebebi de budur, ne de olsa bir zamanlar müthiş zindeydi ve hayli saygın bir göz doktoruydu, oysa şimdi konuşurken lafı dolandırıp duruyor. Neyse ki durumu bunama ya da Alzheimer kadar şiddetli değil, daha çok ara sıra kafası dumanlıymış gibi; ne hakkında konuştuğumuzu aklında tutamıyor, isimleri ve yerleri karıştırıyor ya da konuyu öyle ani bir şekilde değiştiriyor ki insan takip etmekte güçlük çekiyor.

JOHN BOYNE ARTIK HIÇBİR YER EV DEĞİL

“Bir hikâyeyi yeterince sık anlattırsan
gerçeğe dönüşür.”

John Boyne’un Nazi toplama kampları gerçeğini iki çocuğun gözünden anlattığı kültleşmiş romanı *Çizgili Pijamalı Çocuk*’un devamı niteliğindeki *Artık Hiçbir Yer Ev Değil*, Şeytanın kızı olarak anılan ve babası üst düzey bir Nazi komutanı ve Auschwitz kampının yöneticisi olan Gretel’in savaş bittikten sonra tüm bu yıllar boyunca başından geçenleri konu alıyor. Gretel artık 91 yaşındadır ve geçmişin izleri hâlâ onu kovalamaktadır.

Suçluluk duygusu, suç ortaklığı ve yas hakkında büyüleyici bir roman.

“Suçluluk dediğin gecenin bir yarısı seni uyanık tutardı
ya da eğer uyumayı başarmışsan rüyalarını zehirlerdi.
Suçluluk, mutlu anların hepsinin içine öylece dalar,
kulağına keyif almaya hakkın olmadığını fısıldardı.”

Delidolu

delidolu.com.tr

Facebook Instagram Delidolu Kitap

Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-7314-69-5

9 786257 314695